

Gadamer sa dakle poziva na izvorni smisao *theoria* i dati misao vezuje za izvorno značenje reči *nus* koja takođe za Gadamera označava “čisto biti-tu pri stvarno bivstvujućem”, (154). Nasuprot našoj uobičajenoj upotrebi uma i teorije Gadamer ističe da ovi pojmovi izvorno ne upućuju na sposobnosti subjekta, na nešto što pripada subjektu kao takvom u smislu nekakvih njegovih svojstava. Dakle, *theoria* nije puko držanje subjektiviteta, već je upravo suprotno tome, mišljena polazeći od onoga što subjekt posmatra (154). Gadamer dato dodatno potcrtava rečima: “*Theoria* je zbiljsko učešće, nikakav čin, već trpljenje - pathost, naime, ponesena obuzetost onim što se posmatra.” (154).

Polazeći on načina na koji svečasnost jeste, Gadamer ističe da biti-tu koje se tiče učesnika ali koje, kao što smo istakli, nije svodivo na njega, zapravo znači biti-izvan-sebe. (155) Ovaj bitak-izvan-sebe koji odlikuje svečanost, ne treba prosto razumeti kao nešto negativno, kao gubljenje sebe, naprotiv. Bitak-izvan-sebe koji odlikuje analizu svečanosti a sve kako bi se došlo do vremenskog karaktera umetničkog dela, zapravo treba razumeti kao “pozitivnu mogućnost, sasvim biti pri nečemu prisutan.” (155) Biti-tu, kao biti-izvan-sebe, Gadamer razume kao samozaboravljanje u smislu predavanja onome što se prikazuje (155) Ono znači napuštanje privatnosti i izlazak u susret sa samoprikazivanjem same stvari, koje nije gubljenje u nečemu što je interesatno ili što je puko novo koje budi znatiželju. (156)

Gadamer na iskustvu umetničkog dela izgrađuje teoriju razumevanja koja vrši rehabilitaciju izvognog smisla *theoria* i suprotsavlja se novovekovnom modelu nauke. Sama etimologija reči *theoria* nije do kraja jasna, naime, određen broj istraživača drži da je u korenu *thoria* - *theos* (bog), dok drugi drže da je u osnovi *theoria* reč *thea* - u značenju pogleda, prizora. Sa one strane etimoloških rasprava sama *theoria* je kod grka uključivala svedočenje ili posmatranje svečanosti unutar